

Pomocné tlapy o.p.s. jsou neziskovou organizací jejíž činnost je financována pomocí peněžitých ,nebo i věcných darů od jednotlivců, firem , společností , nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací od státu.

Abychom mohli pokračovat ve své práci, potřebujeme i Vaši pomoc! Vaše dary jsou odečitatelné z daní ve smyslu zákona č. 248/95 Sb. o obecně prospěšných společnostech.

Příspěvky můžete posílat na účet Pomocných tlapek o.p.s. číslo: 78-36 11 44 02 87 / 0100

vedený u Komerční banky , Jiráskova 482/II. Rokycany

Hledáme: dobrovolníky pro předvýchovu štěňat!
- překladatelé z anglického jazyka do ČJ

Sídlo společnosti: Pomocné tlapy o.p.s.

332 02 Starý Plzenec 1073

IČO: 26 32 26 41 DIČ: 140-26 32 26 41

Společnost vedena v OR KS v Plzni odd O,vl.44

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

Paní Hana Pirnerová(žádosti o psa, koordinace předvýchovy, sponzorování, administrativa)

Telefon: +420724 007779

e-mail: pirnerova@volny.cz

Manželé Olga a Jiří Tomášů(výcvik asistenčních psů, canisterapie,)

Telefon: +420724 795 589

www.pomocnetlapky.cz

vydaly POMOCNÉ TLAPKY o.p.s. sídlem Starý Plzenec 1073,33 202 . Toto vydání vyšlo nákladem 100 ks v únoru 2004. Vychází 2x ročně. Autor textu Hana Pirnerová, Renata Krejčová, Jarka Machová.Ladislav Metelka,Lenka Sklenářová Informace viz. Výše H. Pirnerová

ZPRAVODAJ

Pomocných tlapek o.p.s.

čtvrté číslo únor 2004

Pomocné tlapy o.p.s jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl, chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

Tento Zpravodaj Vám přináší základní informace o dění v naší společnosti

V obsahu najdete, co jsme v roce 2003 udělali a co nás čeká, články o soužití našich klientů, o canisterapii a na zadní straně také telefonní čísla, webovou adresu a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

„Malé ohlédnutí“

Dne 6.2.2004 Pomocné tlapy oslavily své třetí narozeniny. Z malého nevinného nemluvněte (o kterém nikdo nic nevěděl), společnost přerostla do neziskové organizace, která má své pevné místo v naší republice a jejíž název je znám i v zahraničí. K tomuto datu obecně prospěšná společnost Pomocné tlapy vycvičila a klientům předala do užívání 19 asistenčních psů, 2 šikovné společníky, 2 stále canisterapeutické týmy a vychovala 8 psích miminek v adoptivních rodinách.. Na 6 canisterapeutických zkouškách bylo testováno téměř 8 desítek týmů, z nichž 43 dobrovolnický pracuje v kojeneckých ústavech, na základních školách, ve školách pro děti s kombinovanými vadami, v domech pro seniory.....

Nebudu se rozepisovat dlouze, podrobněji Vás o činnosti poinformují příspěvky.

Srpen 2003.

2.srpna byl den pohovorů klientů Pomocných tlapek s našimi pracovníky. V bezbariérovém domě Exodus se sešla naše obvyklá skupina spolupracovníků: psycholožka Mgr. Iva Gregorová, fyzioterapeutka Bc.Martina Soldánová, trojice cvičitelů manželé Jiří a Olga Tomášů a Petr Pirner. Cílem tohoto setkání je získat co nejvíce informací o klientovi a jeho představách o psovi, kterému pak cvičitelé připraví psa „na míru“ , dle jeho potřeb a požadavků.

Velice nás zklamalo, že se vyskytl mezi žadateli případ, kdy rodiče chtěli získat asistenčního psa pro své zdravé děti jako hračku, ačkoliv jejich postižené dítě mělo ze psů panickou hrůzu. To zamrzí. Tato zkušenost nás utvrdila v tom, že toto setkání je velice důležité jak pro klienta, tak pro spolupracovníky společnosti.

Odpoledne se po pohovorech konalo také setkání štěňátek v předvýchově. Každý předvedl, co vše svého svěřence naučil, všechny jeho pokroky a jak povyrostl. Předání zkušeností s výchovou malého retrievera je mezi adoptivními rodinami velmi cenné.

Poděkování pro stále přispěvatele, kteří zasílají pravidelně každý měsíc na náš účet od 30-800 Kč

pan Branda , paní Bartošová , paní Brablcová , paní Bouchalová, pan Bulawa, paní Bursíková, paní Černeková, paní Ebertová, pan Fric, paní Fenglová, paní Gogová, pan Hamliš, Ing .Hasa Petr, MUDr. Hranička , paní Hudíková , paní Janoušková , paní Charvátová , JUDr. Jasová, paní Dušková, pan Dvořík, paní Knížková, pan Kocanda , paní Koláčková , paní Kaslová, pan Kuchařík pan Liška , pan Mach, pan David Majer, pan Ladislav Metelka , pan Navrátil , paní Pekárková , paní Radka Pechrová, pan Pomtla, pan Reindl, paní Jaroslava Röschová, pan Specián , paní Suchá Tamara, paní Sumeráková , ZŠ Červený vrch.....

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně, na výpisech z účtu není vždy uvedeno správně, je nám líto, že nevíme kam můžeme poslat poděkování. Jestli máte zájem, zašlete nám kontakt na náš email , nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme jako poděkování pozvánku na promoci psů, nebo Vánoční přání!

Dovolte, abychom Vám všem, sponzorům, dárcům, předvychovatelům, fandům a dobrovolníkům poděkovali!

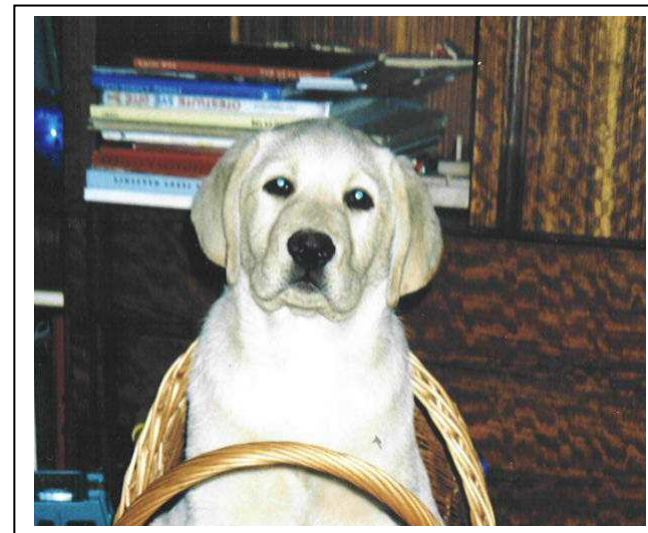
Velice si vážíme Vaší pomoci. Děkujeme!!

**Komu vděčíme za podporu, za to, že můžeme
plnit přání našich klientů?
Zde jsou ti, kterým patří velké a úprimné
DĚKUJEME!**

MPSV ČR, VAS v.o.s., Nadace Duhová energie, Kooperativa pojišťovna a.s., Transgas a.s., Marie Soukupová, Sport Trust associates international, Klub chovatelů leonbergerů, Statutární město Plzeň, Karlovarský porcelán a.s, ÚMO 3 Plzeň, Brick s.r.o, Karel Gott, Etigraf s.r.o., Siemens fire+security products s.r.o. PREmont Lhotka a.s, Euroben s.r.o., Fifty-Fifty a.s., Sybase ČR s.r.o., Moser a.s., RNDr. Petr Dvořák, Chance a.s., Citybank a.s., Hric Pavel, Energ spol.s.r.o., Lear corporation CZECH a.s., Město Karvinám Ing.Zábojník Josef, Valášek Josef, Ing.Sikyta Josef, Radomil Zeman, Mudr. Marie Příbíková, Nadace Eurotel, Plzeňská teplárenská a.s., Západočeská planárenská a.s., Klempířství Pindák, BOS org. S.r.o., město Rokycany. Pronap St. Plzenec, 2 ES spol.s.r.o., Terezie Dobrovolná, Lovochemie a.s., Barentz spol.s.ro., Miroslava Mrnuštková, K+B elektrotechnik s.r.o., manželé Ulmanovi, město Litvínov, Jánský Vladislav, město Starý Plzenec, Walter s.r.o., gymnázium Blovice, Český kynologický svaz, Libuše Hirtová, Prima pečivo, MUDr. Hanka Fífková, Fuková Jiřina, Hajná Alena, Fišer Zahradnictví, Podivánská Lenka, DDM Kamarád Třemošňám NET Kralovice mlékárna, Hosp.komora hl.města Prahy, Pakosta Jaroslav, Tesco Stores ČR, paní Kopalová, paní Hricová, paní Benešová, pan Budka, paní Heigelbertová, pan Skala, pan Strachwitz, paní Frolíková, paní Horáková, paní Hirtová, pan Foukal, pan Bezděk, paní Strejcová, paní Carraro Sonja, pan Čech, paní Kejíková, paní Stloukalová, pan Štencl, paní Veselá, pan Krejčí, paní Šnapková, paní Tomášů, paní Zelenková, paní Dohnalová, rodina Bláhových, pan Benedikt, paní Šrámková, paní Němcová, pan Pecka, pan Novák.

Děkujeme těm, kteří nám důvěřují již 3 roky, děkujeme těm, které přesvědčila naše práce že můžeme pomáhat!

18.

Poznátky o předvýchově z pera Ládi Metelky

U našich sousedů, manželů Majerových, jsem osobně sledoval celou předvýchovu jednoho budoucího asistenčního psa Pomocných tlapek – labradora Falca. Štěně odchází do rodiny dobrovolných předvychovatelů, kteří se zavázali pečovat o něj zhruba do 1 roku jeho věku, než bude mladý pes schopen absolvovat samotný asistenční nebo vodící výcvik, ve věku 8 týdnů. Období prvních 10 měsíců ale v žádném případě není doba, kterou by mělo štěně jen nějak „přežít“. Naopak. Právě v prvním roce je třeba štěně- mladého psa naučit spoustu věcí a dobře ho připravit na jeho budoucí „kariéru“.

Předvychovatelé zpravidla vědí, do čeho jdou. Že jdou do období loužiček, kdy budou muset psa učit základním hygienickým návykům a základní poslušnosti, kdy budou muset potlačovat nežádoucí projevy chování (okusování, neposlušnost) a naopak velice podporovat ty projevy, které jsou potřebné (poslušnost, zájem o práci, kladný vztah k lidem i ostatním psům). Že to bude znamenat mnoho desítek a stovek hodin strávených se psem. A také to, že v okamžiku, kdy tohle všechno absolvují a konečně budou

3.

před sebou dobře vychovaného a poslušného psa, jakého by si člověk mohl jen přát, budou ho muset vrátit do výcviku...
Nechci tady ale psát o technických aspektech předvýchovy. Ostatně základní výcvik v rámci předvýchovy štěněte se moc neliší od toho, co by měl umět znát každý dobře vychovaný a vycvičený pes. Navíc předvychovatel dostane od Pomocných tlapek přesný návod a popis a může samozřejmě jakékoli problémy nebo nejasnosti konzultovat s cvičiteli. Pomocné tlapy rovněž zajišťují kvalitní krmivo po celou dobu předvýchovy a financují veterinární péči. Je tady ale pár zvláštností, pár „specialit“, u kterých bych se chtěl zastavit. Především – předvýchova štěněte není ani drill, ani cirkus. Cílem není vychovat dalšího „komisaře Rexe“. To by bylo málo. Už proto, že ve filmu se v roli jednoho psa vystřídala řada psích „herců“, což ale u asistenčního psa není možné. Ten na to všechno bude sám a musí tedy být ještě lepší a hlavně spolehlivější než „komisař Rex“. V předvýchově je především třeba najít ten správný poměr mezi hrou a prací. To je velice individuální záležitost, každé štěně je jiné. Pokud se to ale podaří, je to pro štěně výchova stylem „škola hrou“, ze které by snad i Komenský měl radost. Ten správný „mix“ práce a zábavy spočívá v jediném principu: výchova i výcvik musí psa bavit, musí to pro něj být svým způsobem hra, ale na druhou stranu hra, která má jasná pravidla, určená člověkem. Je to proto, že i dobrého asistenčního psa musí jeho práce bavit. I pro něj to pak totiž bude v životě něco mezi hrou a prací. Předvýchova ale není jen otázkou těch několika desítek minut nebo několika hodin aktivní práce se psem denně. Pokud pes nespí, tak vlastně každá vteřina, kterou tráví s člověkem, každá situace, do které se s člověkem dostane, je součástí předvýchovy. Každou situaci lze využít k výchově psa, v každé situaci je třeba vyžadovat od něj jen to správné chování a poslušnost. Ať již doma, při procházce, jízdě dopravními prostředky nebo třeba při návštěvě restaurace či kadeřníka.
Po celou dobu předvýchovy je ale také třeba vidět cíl. Vidět a

4.

problémům legislativy v Evropě a částečně organizačním otázkám. Program byl ale zpestřen velice zajímavou prezentací belgické epileptičky, která vyprávěla o svých cestách po Evropě se psem, který ji dokáže včas varovat před nastupujícím záchvatem. Z hlediska navrhovaných výcvikových a zkušebních standardů nás ale velice potěšila jedna věc. Standardy ADEu totiž předpokládají dva typy členství. Plné členství (organizace plně vyhovuje standardům ADEu, pak má plné volební právo, členové mohou být zvoleni do výboru ADEu apod.) a provizorní členství (organizace v některých aspektech nesplňuje standardy ADEu, organizace nemá volební právo, členové nemohou být voleni do výboru ADEu – tento typ členství může trvat maximálně 5 let). Pomocné tlapy ale již dnes beze zbytku splňují všechny schválené podmínky pro plné členství v ADEu...

Bylo jistě velice užitečné navštívit tuto konferenci nejen pro navázání osobních kontaktů na zahraniční cvičitele a výcviková centra, ale mohli jsme svým dílem ovlivnit i některé další věci. Věci, které mohou být v budoucí jednotné Evropě důležité i pro klienty Pomocných tlapek a vlastně pro všechny asistenční týmy v ČR. Informace o moderních metodikách výcviku signálních psů a psů pro epileptiky mohou navíc v budoucnosti nejen přispět k dalšímu rozšíření služeb, které Pomocné tlapy nabízejí svým klientům, ale i ke zkvalitnění a zefektivnění jejich výcviku.

Co dodat závěrem? Především – mezi cca 80 účastníky, zastupujícími 27 organizací ze 13 zemí se Pomocné tlapy v žádném případě neztratily. Jejich výsledky i metody výcviku a testování jsou plně srovnatelné i s těmi nejvyspělejšími evropskými organizacemi. Pomocné tlapy obstály v porovnání s vyspělými evropskými státy velice dobře. Kdo ovšem v tomto porovnání neobstál, je naše legislativa...

Ale abych nekončil tak smutně - jedna milá věc nás čekala při rozloučení: všichni nám totiž dávali jasně najevo, že automaticky počítají s tím, že se Pomocné tlapy co nejdříve stanou členem ADEu.

typy psích pomocníků. A po pravdě řečeno – srovnání vyspělých evropských zemí s ČR nevyznělo pro nás vůbec příznivě. Například o podobných právech pro psi pomocníky, jaká mají tito psi např. ve Velké Británii nebo v Belgii se nám může jen zdát. Nezbyvá než doufat, že naše legislativa v budoucnosti nebude k otázkám právního postavení psích pomocníků tak nevšímavá jako je dosud a že i u nás získají tito psi taková práva, jaká mají ve vyspělých zemích EU. Naš zákonodárný systém má v otázce práv asistenčních psů i vozíčkářů s asistenčními psy skutečně co dohánět a napravovat. Současný právní stav v ČR lze totiž z hlediska zdravotně postižených a jejich psích pomocníků bez nadsázky nazvat silně diskriminačním. V této souvislosti mě ale velice zaujala jedna věta, která jasně vyjadřuje princip přístupu k asistenčním psům v zemích s vyspělou legislativou: „Plně respektovat postižení, plně respektovat právo postiženého na maximální samostatnost a soběstačnost znamená především – plně uznat práva jeho psiho pomocníka“. A týká se to nejen asistenčních a vodících psů, ale i psů signálních a psů, zajišťujících varování nebo pomoc při záchvatových onemocněních. Teprve až se i v naší legislativě prosadí tento přístup k psím pomocníkům, budeme moci říci, že jsme skutečně v Evropě...

I další dvě části programu konference byly velice zajímavé. První z nich byla věnována moderním metodikám výcviku u nás dosud málo rozšířených pomocníků – tzv. signálních (nebo „slyšících“) psů. Tito psi upozorňují neslyšící nebo silně nedoslýchavé na určité zvukové signály (zvonek, budík, telefon, minutka v kuchyni, plačící dítě apod.). Další část sobotního programu byla věnována výcvikovým pomůckám. Mohli jsme konstatovat, že v řadě případů používají Pomocné tlapky pomůcky podobné, samozřejmě se ale i zde objevily některé velice šikovné nápady na další pomůcky, které lze buď snadno vyrobit nebo zakoupit ve specializovaných obchodech (samozřejmě v tom druhém případě byl ihned k dispozici i kontakt na výrobce a distributory. Poslední blok programu v neděli dopoledne byl opět částečně věnován

vědět, jak má být pes připraven v okamžiku, kdy bude jeho předvýchova končit a kdy pro něj nastane další období – období výcviku. A jednou ta chvíle přijde. Chvíle, které se každý předvychovatel od začátku tak trochu obává. Chvíle, kdy jeho svěřenec, kterého „vypiplal“ od štěněte, od něj odejde. Opravdu není jednoduché rozhodnutí zavázat se k předvýchově asistenčního psa. Chce to spoustu času, pevné nervy, spoustu informací a také smířit se s tím, že až bude všechno hotové, pes odejde jinam. Odměnou může být snad jen vědomí, že je to pro moc dobrou věc. Že se kvalitně a zodpovědně odvedená práce předvychovatele po čase zúročí v podobě dobrého a spolehlivého asistenčního psa pro člověka, který takovou pomoc a asistenci nutně potřebuje. Skutečného psa s asistenčním srdcem. Vždyť nikdy nikdo z nás neví, kdy bude takovou pomoc sám potřebovat. L.M.

Úloha adoptivní rodiny je velice významná. Rodina, která si vezme malé štěně do péče může nejen pozitivně ovlivnit budoucího psiho asistenta, ale na druhé straně psa může i úplně zkatit.

Adoptivním rodičem by se měl stát člověk, který má rád psy a chce vykonat něco dobrého pro jiné lidi. Může, ale nemusí to být pejskař s bohatými zkušenostmi, především, to musí být člověk, který je ochoten poslechnout -co společnost potřebuje, jak má být pejsek do výcviku připraven.

Nejtěžší na předvýchově psa je období loučení, doba, kdy pes vyroste a zmoudří. Tehdy pejsek opouští rodinu a odchází ke svému cvičiteli. Slzy při loučení má každý, ale nejlepším lékem je další štěňátko, pro dalšího klienta. Rodina, která vychovala pejska do dospělosti, se sním uvidí při promoci psů, kde již bude doprovázet svého pána, kterému bude asistovat. Není lepší pocit, než si být vědom, že i v tomto týmu je kus Vaší práce.

Diana 2003 aneb Jak se Tlapky málem nevešly do hledáčku.

O prvním říjnovém víkendu se ve Velkých Losinách v hotelu Diana sešla zajímavá společnost. Obecně prospěšná společnost Pomocné tlapky, zabývající se výcvikem asistenčních psů pro tělesně postižené, zde totiž uspořádala víkendové setkání s klienty, spojené s pravidelným přetestováním asistenčních týmů. Nebylo to ale jen přetestování. Byla to i příležitost k výměně zkušeností a informací mezi klienty navzájem i mezi klienty a cvičiteli a také, pochopitelně, kontrola psů ze strany Pomocných tlapek.

Ale abych začal od začátku – sešli jsme se už v pátek v krásném hotelu Diana ve Velkých Losinách a hned večer začal pracovní program. Týkal se především právního postavení asistenčních psů. Bohužel, nezbylo než konstatovat, že v této věci je situace u nás stále velice špatná. Jeden jediný zákon zmiňuje asistenční psy a dává jim právo vstupu do prodejen potravin, jinak náš právní řád pojem „asistenční pes“ vlastně vůbec nezná. Dokonce ani návrhy nově projednávaných nebo předkládaných právních norem (novela zákona na ochranu zvířat proti týrání, návrh zákona o chovu psů) jako by asistenční psy vůbec neznaly. V novele zákona na ochranu zvířat proti týrání, která má dát obcím zmocnění vydávat vyhlášky, upravující pohyb psů v obci, například zcela chybí povinnost zakotvit ve vyhláškách nutné výjimky pro asistenční nebo vodící psy. Ani návrh zákona o chovu psů, který je připravován k předložení do parlamentu, vůbec nepamatuje na asistenční psy a na výjimky, které tito psi ke své práci nutně potřebují. Paradoxně třeba i lovečtí a pastevečtí psi mají mít podle tohoto návrhu zákona výrazně větší výjimky při pohybu na veřejném prostranství než psi asistenční, vodící nebo canisterapeutičtí, a to bez ohledu na skutečnost, že vodící, asistenční a canisterapeutičtí psi musí skládat (na rozdíl od psů loveckých nebo pasteveckých) speciální zkoušky,

POMOCNÉ TLAPKY UDĚLALY KROK DO EVROPY

Pomocným tlapkám se dostalo dalšího významného ocenění na mezinárodním poli. Po přijetí do asociace ADI (Assistance Dogs International) v roce 2002 byly letos pozvány na 4. výroční setkání organizací, zabývajících se výcvikem asistenčních psů v Evropě – ADEu (Assistance Dogs Europe). Setkání se konalo od 31.10. do 2.11.2003 v Berlíně a bylo věnováno prakticky všem typům psích pomocníků. Hovořilo se ale nejen o psech jako takových a o jejich práci, ale i o metodách výcviku, způsobu testování psů i týmů, výběru vhodných jedinců, ale také o finančních otázkách výcviku a právních otázkách v souvislosti s dopravou těchto psů nebo jejich přístupem do veřejných budov a prostor. Prostě o všem, co s těmito psy souvisí. Na čtyři půldenní bloky jednání to bylo témat opravdu víc než dost.

První blok v pátek odpoledne byl věnován metodikám výcviku asistenčních psů. Především byly porovnávány dva typy výcviku, tzv. „team training“ (klient sám cvičí svého psa pod vedením, ale bez přímých zásahů zkušeného cvičitele, cvičitel vlastně „cvičí“ klienta, který si pak sám cvičí svého psa) a tzv. „dog training“ (pes je přímo cvičen cvičitelem a teprve po výcviku a secvícení s klientem je klientovi předán). Každý z těchto přístupů má svoje výhody i nevýhody a samozřejmě i metodiky, používané u obou typů výcviku se značně liší. Např. při „team trainingu“ může jeden cvičitel dohlížet na výcvik většího množství psů, klient se může věnovat svému psovi větší část dne, ale výcvik musí být veden poměrně jednoduchými výcvikovými metodami, které zvládne sám klient. Oproti tomu „dog training“ může být komplexnější a hlubší, u vhodných jedinců může být více založen na vlastní inteligenci psa a lépe také může respektovat jeho charakter a osobnost. Vzhledem k tomu, že Pomocné tlapky používají výhradně metodu „dog training“, bylo pro nás velice zajímavé poznat blíže i metody, používané při „team trainingu“, včetně praktických ukázek. Dopolední blok druhého dne byl věnován právním otázkám a praktickým zkušenostem z cestování po Evropě s některými

Heslovitě od Lenky Sklenářové a Asty.

Asta mi sehnala práci

Seběhlo se to čirou náhodou. Tlapky mě poprosily o sepsání, jak žijeme s Astičkou. Ještě se nevrylo do podvědomí, co je to Asistenční pes. Rozeslala jsem toto elektronickou poštou známým, kteří věděli, že takový-to pes je mým snem. Zalíbilo se to natolik, že jsem dostala nabídku psaní článků o nás a o handicapu vůbec. Tato práce mě baví a jsem za ni vděčná.

Výstava

Panička pracuje v Centru pro zdravotně postižené, které se svazem diabetiků pořádalo výstavu "DEN PRO ZDRAVÍ", byla oslovena zda, by tam se mnou šla, protože Tlapky o.p.s (to je ta společnost, kde mě cvičili), měla už jiné akce. Vydaly jsme se tam za účelem podávat informace a prodat nějaké reklamní zboží a získat tak potřebné peníze pro mé budoucí psí kamarády, kteří budou taky pomáhat.

Panička mi přikázala ležet u stolu, aby mohla pracovat a já se někam nezatoulala. Občas jsem šoupala se stolem. Udělala jsem si z něj boudičku, ale ze všeho nejlepší byly děti. Stál tam kočárek z Vojtíškem, toho znám z Korálků, když chodíme za dětmi. Měl tam schované chlebičky tak jsem jeden zbaštila (alespoň jsem z toho taky něco měla), ale panička se na mě moc zlobila.

Paničku mrzelo, že jsme nezískaly více korunek. Ale jedeme na další akci, tak tam snad přijdou lidi, co budou po výplatě! ☺ Tak jestli budete chtít, pomoci podívejte se na WWW.POMOCNETLAPKY.CZ můžete přispět na výcvik psů nákupem reklamních předmětů v našem obchůdku, nebo pošlete 50,-Kč každý měsíc z výplaty, moc to pomůže!! Předem moc děkujeme všem lidem s otevřeným srdcem. Taký si mne v práci jeden pán dobírá, že jsem špatně vycvičená, že mu ani za slíbený guláš nedojdu do Korunky pro pivo. (To je bufet naproti práci.)

14.

zaměřené právě na chování, poslušnost a ovladatelnost na veřejnosti. Připomínky k návrhům těchto zákonů z hlediska práv asistenčních, vodících a canisterapeutických psů ale již byly předány jak předkladatelům návrhů, tak i předsedům zainteresovaných parlamentních výborů a podvýborů. Jak se bude celá záležitost dále vyvíjet budeme samozřejmě velice pozorně sledovat.

Hlavní bod programu, a to přetestování podle standardů, kterými se řídí Pomocné tlapky, proběhlo v sobotu dopoledne. Asistenční týmy znovu skládaly tzv. zkoušku přístupu do budov (mezinárodně uznávaná zkouška podle americké asociace Assistance Dogs International), tedy právě onu speciální zkoušku chování a pohybu na veřejnosti. Nevím, jestli někdy někdo u nás mohl vidět najednou kolem 10 asistenčních týmů při práci, ale kdo navštívil v sobotu 4. října dopoledne prodejnu Lidl v Šumperku, ten tu jedinečnou příležitost měl a mohl se na vlastní oči přesvědčit, jak takoví psi pracují a jak jsou testováni. Všechny týmy zvládly náročnou zkoušku velice dobře.

Julie Janická a Feliny zvládly test na výbornou!

7.

Na většině týmů bylo totiž jasně vidět, že prostředí prodejny pro ně není vůbec ničím novým nebo nezvyklým. Tihle psi se svými lidmi totiž většinou chodí do prodejen poměrně často a velice dobře tedy vědí, co se smí a co se nesmí a jak se mají v prodejně chovat. Prodejnu prošli naprosto suverénně, nic neočíchávali, nikoho neobtěžovali, z míry je nevyvedl ani okolní ruch, kolem projíždějící nákupní vozíky nebo vůně pečiva a uzenin. Chovali se prostě přesně tak, jak se asistenční pes v prodejně chovat má.

Odpoledne se odehrávalo za přítomnosti zástupců pojišťovny Kooperativa, která se výrazně podílí na sponzorování činnosti Pomocných tlapek. Na programu byla tentokrát kontrola „odborné“ asistenční práce psů a konzultace s cvičiteli. Každý pes byl znovu přezkoušen, tentokrát z toho, jak zvládá svou asistenční práci a také jak oba, spolu s klientem, spolupracují jako tým. Byla to i příležitost ke konzultacím s cvičiteli, k doladění některých věcí nebo k vyřešení případných nejasností. I tady se ukázalo, že většina psů jsou už opravdu zkušené asistenti, které jen tak něco nerozhází a že si dokáží poradit i v nezvyklém prostředí. A klienti, kteří nebyli zrovna přezkušováni, postupně absolvovali další povinnost – pohovor s psychologkou.

A pak? Společné fotografování. Venku přšelo, takže se fotografování konalo v tělocvičně. Tam však nastal první vážnější problém – klienti Pomocných tlapek se totiž už jen tak tak vešli najednou do hledáček fotoaparátů. Chvilí to trvalo, než se podařilo všechny náležitě „poskládat“, aby se vešli...No a po splnění povinných bodů programu byl už na řadě jen odpočinek, zhodnocení celé akce a volná zábava. Zábava, která se však i dál točila – samozřejmě kolem asistenčních psů...

Jaká tedy byla tato akce? Byla sice v takovém rozsahu první, ale byla perfektní a pro Pomocné tlapky i jejich klienty, domnívám se, velice užitečná. Jako „nezúčastněného pozorovatele“ mě však zaujalo několik věcí. Především jsem viděl skutečné asistenční týmy. Ne, nepotkával jsem jen

zleva: Julie Janická a Feliny,
Zdena Vojčíková a Ezro

Konečně jsem se dočkal. Jednou v sobotu říká páníček: „Tak kamaráde, konec lenošení, zase ti nastanou povinnosti. Dnes ti přivezu tvoji paničku“. Z hlasu cítím, že se bude něco dít a tak způsobně ležím na pohovce své paní a čekám. A pak to přišlo. Zvuk auta, otevírání dveří a – moje panička je tady. Nejdříve stojím, vrtím ocáskem a poslouchám. Hlas, který mi tolik scházel mě volá „Ezroušku, láska moje“..... Už na nic nečekám a vrhám se ke své paničce. Ano, je to ona. Pomalu mě opouští psi smutek. Po mnoha dnech si zase s chutí dávám svoji večerní misku žrádla a zdá se mi, že dnes chutná nějak lépe. Lehám si na své místo. Pohovka vedle mne už zase není prázdná. Ruce mé paní mě hladí, cítím její pusinky a vlhne mi kožišek. Jsou to slzy mé paní. Ale jiné, slzy radosti, že jsme spolu. Pro jistotu ji držím tlapkami za ruku. Pro jistotu. To aby mi zase neutekla.

Dnes se mi bude krásně usínat. Ráno mě čeká práce: přitáhnout vozík, podat bačkory, „Ezroušku, kde mám léky?“, učesat – mě také, musím být přece fešák, nasát vůni kafička, otevřít pračku a nanosit do ní prádlo..... musíme nakoupit, došly mi piškoty..... Běžný den asistenčního psa.

Smutek je pryč. Už zase jsme dva, já pes, a moje paní.

Ze psí řeči svého asistenčního psa EZRA přepsala Zdena Vojčíková.

„Pší smutek“-aneb o tom, proč jsme „týmem“

Nejdříve bych se měl asi představit, i když mnozí mě již znají. Jsem pes EZRO – zlatý retriever a jsou mi čtyři roky. Byl jsem vycvičen jako asistenční pes a již dva roky pomáhám své paničce, která je na invalidním vozíku.

Všechno začalo hned po Novém roku. Moje panička byla najednou moc smutná, stále mě hladila a smáčela mi čumák slzami a polibky. Nic jsem nechápal.

A pak to přišlo! Ze skříně vytáhla tašku a dávala do ní stále nějaké věci

“Aha – taška“, znělo v mém podvědomí. “ To zase pojedeme někam na výlet. Ale proč u toho panička tolik vzdychá? Večer se se mnou dlouho mazlila a mně se to jako vždy náramně líbilo. Spalo se mi dobře. Je ráno. Panička vstala nezvykle brzy. Ani jsem ji nemusel čumákem budit.“Teď si uvaří kafičko“- ale óuha. Místo toho se obléká, jenže nějak jinak, pán bere tašku a já si říkám: Tak přece někam vyrážíme. Jenže místo toho slyším: Hezky tady zůstaň, buď hodný, já se brzy vrátím. A poslouchej pána. Nechápu to, ale vím, že mám zůstat. Ještě pár pusinek, pohlazení a je ticho. Způsobně ležím několik hodin. Pak slyším známý zvuk auta.“Jsou tady“. Stojím u dveří a čekám na povel“Ezro, otevři“. Nic. Vchází páneček“.Tak jsme tady zůstali sami, kamaráde. Tvoje panička musela zůstat v nemocnici“. Vrtím ocasem a zase nechápu. Večer zhltnu misku žrádla a jdu si lehnout na svoji pohovku. Je čas jít spát. Jenže ta vedlejší, na které spává moje paní je prázdná. Smutně si lehám na její místo a nemohu usnout.Nasávám její vůni, chybí mi pohlazení a pusinky na dobrou noc. Netuším, že přede mnou je spousta dnů a nocí samoty a psího smutku. Protože i my, pejskové, máme duši, své sny, radosti a smutky. A přišla i rána. Jiná, než jsem byl zvyklý. V pět zvoní budík.“ Ezro, vstávej, jdeme do práce“. To mě pániček brával ráno s sebou . Když musel na cesty, býval jsem doma a ležel celé hodiny u dveří a čekal na svoji paničku.

12.

člověka se psem. Potkával jsem dvojice, na kterých bylo jasně vidět, že se oba, člověk i pes, cítí být součástí jednoho nedělitelného asistenčního týmu. Týmu, ve kterém se každý může a chce spolehnout na toho druhého. Týmu, kde se oba společně perou s problémy a nástrahami života a i to je obdivuhodným způsobem stmeluje, kde nikdo nepracuje jen pro sebe, ale vždy pro tým a kde si ti dva často výborně rozumějí i beze slov. Jako tým žijí, jako tým se baví, jako tým odpočívají a jako tým se starají jeden o druhého.

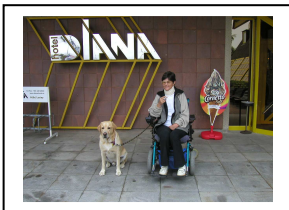
Měl jsem ale také pocit, že i mezi psy se projevoval svým způsobem zvláštní vzájemný vztah. Jako by chápali, že svým posláním patří k sobě, že mají hodně společného a že všichni dělají podobnou práci, i když každý pro někoho jiného. V takhle velké skupině se tak kamarádké, pohodové a zcela bezproblémové vztahy mezi psy vidí skutečně vzácně. Ale na druhou stranu - pro psy Pomocných tlapek je takové chování normální. Prostě i v této věci prokázali asistenční psi Pomocných tlapek, že to jsou skutečně Páni Psi.

Dlouho ale nezapomenu hlavně na společné fotografování.

9.

Vidět najednou takovou partu šikovných a hodných psů a jejich pánů, vidět tolik asistenčních týmů zároveň - to byl opravdu obrovský zážitek...

Takže - kamarádi klienti, kamarádi asistenční psi i všichni z Pomocných tlapek – díky za ten krásný víkend a už se moc těšíme na příští setkání.

Poděkování patří i hotelu Diana, který naší partu přichýlil a sponzorům, kteří na akci přispěli firmě V.A.S.v.o.s., K+B elektrotechnik a MPSV.

Jestli máte chuť přispět na rekondiční pobyt klientů, uveďte do zprávy pro příjematele heslo "rekondice", případně variabilní symbol 102004.

Zpráva koordinátorky canisterapie Mgr. Jany Štercliové

Canisterapie je také jednou z oblastí aktivit obecně prospěšné společnosti Pomocné tlapy. V současné době probíhá canisterapie pod záštitou Pomocných tlapek v ZŠ Rokycany, Čechova 855, ve třídě, kde jsou integrováni dva žáci s tělesným postižením, Kojeneckém ústavu s dětským domovem v Plzni, ÚSP Zbůch u Plzně a Mateřské škole pro děti s kombinovanými vadami v Berouně. Pomocné tlapy v roce 2003 pořádaly dvakrát canisterapeutické zkoušky v domě Exodus v Třemošné u Plzně a to dne 12.4. 2003 (úspěšně složilo 17 týmů a 1 tým neprospěl) a 18.10. 2003 (úspěšně složilo 11 týmů a 1 tým neprospěl) a jednou „výjezdní testy“ ve Zlíně pro 13 týmů, které všechny obstály na výbornou.

I v letošním roce se budou konat canisterapeutické zkoušky v termínech : 24.4. 2004 a 16.10. 2004. (v Třemošné u Plzně) a na podzim ve Zlíně (termín bude zveřejněn na webových stránkách).

V roce 2004 bychom chtěli poprvé realizovat Canisterapeutickou víkendovku. Doufáme, že se nám to podaří zrealizovat a účastníci budou spokojeni. Pomocné

10.

tlapy se společně s dalšími významnými organizacemi prezentují (v oblasti přednáškové - canisterapie v praxi) v rámci akreditovaného rekvalifikačního kurzu "Canisinstruktor pro oblast rozvoje osobnosti" pořádaném vzdělávacím centrem SVOPAP Praha (www.svopap.cz).

V roce 2003 se v Brně ve dnech 27.6. - 1.7. konal Mezinárodní seminář o zooterapiích, kde byl vznesen požadavek na vznik Canisterapeutické asociace (www.ctasociace.cz). Ještě v tomto roce se konalo dne 25.11. zasedání valné hromady CTA v Hluboké nad Vltavou, kde byli zvoleni členové rady CTA : Phdr. Jiřina Lacinová (předsedkyně), p. Vladimíra Tichá, Mgr. Jana Štercliová, p. Darina Novotná a p. Helena Hypšová. Příští setkání valné hromady CTA se uskuteční v rámci Propetu v Brně ve dnech 25.6. - 27.6. 2004. Více informací je možné získat na stránkách www.pomocnetlapy.cz., bližší informace o připravovaných zkouškách Vám podá Mgr. Jana Štercliová na telefonním čísle 605 768438 (v odpoledních hodinách).

Paní Michael Šolcová při testování „ochoty k mazlení“

11.